

Grondwettelijk Hof

**PERSBERICHT
ARREST 21/2021**

Bij een beroep voor de Raad van State moet de stuiting van de verjaring van de burgerlijke vordering tot schadevergoeding ook gelden voor personen die benadeeld zijn door de nietigverklaring van de bestreden handeling

Wanneer een beroep tot nietigverklaring tegen een administratieve rechtshandeling voor de Raad van State wordt ingediend, is de verjaring van de burgerlijke rechtsvordering waarmee men een schadevergoeding wenst te bekomen gestuit ten voordele van de persoon die dat beroep tot nietigverklaring heeft ingesteld. Ongeacht de duur van de procedure voor de Raad van State kan de burgerlijke vordering inmiddels niet verjaard zijn. Personen die nadeel ondervinden van de nietigverklaring door de Raad van State kunnen evenwel die stuiting van de verjaring niet genieten. Zij dienen, in afwachting van de uitspraak en zonder de uitkomst van het beroep tot nietigverklaring te kennen, nog steeds een bewarende vordering bij de burgerlijke rechtbank in te dienen om hun recht op een schadevergoeding te vrijwaren. Het Hof oordeelt dat dit verschil in behandeling discriminerend is. De vernietigingsarresten van de Raad van State gelden voor iedereen. Het verschil in behandeling is volgens het Hof niet pertinent, rekening houdend met het doel dat de wetgever voor ogen stond, namelijk vermijden dat de burgerlijke rechtbanken overstelpt worden met bewarende procedures die er louter toe strekken de verjaring tegen te gaan.

1. Context van de zaak

In 2008 en 2011 vernietigde de Raad van State de twee koninklijke besluiten die de algemeen directeur externe communicatie bij de Kanselarij van de Eerste Minister hadden benoemd en herbenoemd. De persoon van wie de benoeming en de herbenoeming aldus waren vernietigd stelde in 2012 bij de burgerlijke rechter een vordering in tot schadevergoeding tegen de Belgische Staat. De vraag rijst of die vordering verjaard is. Het Hof van Beroep te Brussel stelt vast dat krachtens artikel 2244, § 1, derde lid, van het oud Burgerlijk Wetboek, het instellen van een beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State de verjaring stuit, maar dat alleen de verzoeker die stuitende werking geniet. De personen die worden benadeeld door de nietigverklaring van de bestreden administratieve handeling, zoals *in casu*, genieten dus niet die stuiting. Het Hof van Beroep te Brussel stelt het Hof bijgevolg een vraag over het al dan niet discriminerende karakter van dat verschil in behandeling.

2. Onderzoek door het Hof

Het Hof stelt vast dat de prejudiciële vraag betrekking heeft op een verschil in behandeling tussen personen die een beroep tot nietigverklaring hebben ingesteld tegen een

administratieve handeling bij de Raad van State en zij die nadeel ondervinden van de nietigverklaring van de bestreden administratieve handeling. Alleen personen die een beroep indienen, genieten een stuiting van de verjaring van de burgerlijke vordering tot herstel van de veroorzaakte schade door de bestreden administratieve handeling. Het Hof wijst echter erop dat een dergelijke burgerlijke vordering door beide categorieën van personen kan worden ingesteld, omdat de vernietigingsarresten van de Raad van State voor iedereen gelden (gezag van gewijsde *erga omnes*) en dus ook gevolgen kunnen hebben voor andere personen dan zij die het beroep hebben ingediend.

Het Hof onderstreept dat de wetgever met wijziging van artikel 2244, § 1, derde lid, van het oud Burgerlijk Wetboek in 2008 tot doel had de gevolgen van de achterstand bij de Raad van State niet door de rechtzoekende te laten dragen. De wetgever wilde vermijden dat de burgerlijke vordering tot vergoeding van de schade veroorzaakt door een nietig verklaarde administratieve handeling, zou verjaren wanneer de nietigverklaring door de Raad van State meer dan vijf jaar na het instellen van het beroep plaatsvindt. De wetgever wilde eveneens vermijden dat rechtzoekenden een bewarende vordering voor de burgerlijke rechtbanken moeten instellen om de verjaring tegen te gaan. Dit brengt immers extra kosten met zich mee voor de rechtzoekende en zou de burgerlijke rechtbanken overstelpen met zaken die niet klaar waren voor behandeling en uiteindelijk nutteloos konden blijken.

Het Hof is van oordeel dat het aangekaarte verschil in behandeling niet pertinent is, rekening houdend met het doel van de wetgever, namelijk vermijden dat bewarende procedures worden ingesteld voor de burgerlijke rechtbanken. De uitsluiting van personen die nadeel ondervinden van de nietigverklaring van de bestreden administratieve handeling, impliceert immers dat zij verplicht blijven om voor de burgerlijke rechter een bewarende vordering in te stellen om een verjaring te vermijden. Het Hof stelt daarnaast vast dat de mogelijkheid om in de procedure voor de Raad van State tussen te komen geen enkel nut heeft in dat opzicht, omdat tussenkomende partijen geen stuiting van de verjaring genieten.

3. Besluit

Het Hof besluit dat artikel 2244, § 1, derde lid, van het oud Burgerlijk Wetboek discriminerend is in zoverre de verjaringsstuitende werking verbonden aan de beroepen die worden ingesteld voor de Raad van State, niet geldt voor personen die zijn benadeeld door de nietigverklaring van de bestreden administratieve handeling.

Het Grondwettelijk Hof is het rechtscollege dat waakt over de inachtneming van de Grondwet door de verschillende wetgevers in België. Het Hof kan wetten, decreten en ordonnanties vernietigen, ongrondwettig verklaren en schorsen wegens schending van een fundamenteel grondrecht of een bevoegdheidverdelende regel.

Dit persbericht, opgesteld door de cel « media » van het Hof, bindt het Grondwettelijk Hof niet. De [tekst van het arrest](#) is te vinden op de webstek van het Grondwettelijk Hof.

Contactpersonen voor de pers : [Sarah Lambrecht](#) | 02/500.12.83 | [Frank Meersschaut](#) | 0475/325.218 | [Tim Souverijns](#) | 02/500.12.21

Volg het Hof via Twitter [@ConstCourtBE](#)